

ζούσαν ευτυχισμένοι μέχρι την αποφράδα μέρα του προδοτικού πραξικοπήματος και της Τουρκικής εισβολής.

Για 16 χρόνια, φορτωμένοι το βαρύ σταυρό της προσφυγιάς συμπερευόμαστε μαζί με τους άλλους πρόσφυγες αδελφούς, στον ανηφορικό δρόμο του Γολγοθά. Δε λυγίσαμε όμως και δε λιποψυχήσαμε. Θα συνεχίσουμε τον ανηφορικό το δρόμο όσες δεκαετίες και αν περάσουν, με τη δύναμη που δίνει η πίστη στον δίκαιο αγώνα μας και η ευλογία του τιμωμένου Αγίου μας.

Θα αγωνιζόμαστε, θα τιμούμε και θα γιορτάζουμε μέχρι την ευλογημένη εκείνη μέρα, που η σπίθα που καίει στα άγια θυμιατήρια των εκκλησιών που μας φιλοξενούν, γίνει φωτιά που θα κάψει και θα καθαρίσει τον τόπο μας από τον κατακτητή και οι πρόσφυγες θα γυρίσουν εκεί που τους πρέπει και τους ανήκει.

Και θάρθει εκείνη η μέρα. Μας το εγγυώνται η Πίστη και η προσήλωση στις Θρησκευτικές και Εθνικές μας ρίζες και Παραδόσεις.

Το σπίτι μου το πατρικό

*Το σπίτι μου το πατρικό
είναι πίσω από 'κείνο το βουνό
Αχ πόσο πεθυμώ
να πάω έστω και λίγο να το δω.*

*Το σπίτι μου που αγαπώ
και είναι στη καρδιά μου
βρίσκεται τώρα δυστυχώς
λιγάκι μακριά μου.*

*Είναι ζεστό και όμορφο
με κήπους και λουλούδια
που το γεμίζανε παλιά
η αγάπη και τα τραγούδια*

*Τώρα είναι μόνο και έρημο
βουβό και λυπημένο
κοιτάει τον Πενταδάκτυλο
και όλο λέει ΠΡΟΣΜΕΝΩ*

Ανδρέας Αντρέου
Δ' τάξη, Δημοτικό Σχολείο Κορνέσιος

Αφιερωμένο στο παππού μου και στη γιαγιά μου
Αντρέα και Αντιγόνη Κιουζέλη
το γένος Νικολαΐδη από τη Βώνη
επί τη ευκαιρία της πορείας "Ελεύθερη Κυθρέα"